

František Spejchal

František Spejchal se narodil v roce 1936 na Střihově poblíž Poděbrad, kde stále žije.

0:30 – 0:55 „Naše dětství bylo na vesnici pomalu veselé. Scházeli jsme se na obci, hráli jsme si všelijaké hry: schovávačky, fotbal. Na rybník se chodilo. I povinnosti byly, když jsme vyrostli, pásli jsme husy, museli jsme rodičům pomáhat. ...“

Jeho rodina měla velké soukromé hospodářství, kde pan František také pracoval. V srpnu 1968, když do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy, viděl tanky, když zrovna vezl snopy s obilím.

9:04 – 9:32 „...od Skochovic jeli ruský, nebo ono to bylo spíš, když jsme se na ně dívali mongolský vojáci, ale na takovejch starejch autách, jako když byli z muzea, ale kulometry tam měli, byli šikmooký. Tak to byla kolona asi 30 vozidel. ...“

Do kontaktu s vojáky moc nepřišel. Pouze s důstojníky, kteří sháněli pití nebo kapustu.

5:25 – 5:50 „...pak přijeli ty Rusové že jo. Ty byli pak do podzimu, jak ve Vlkovským lese, tak na Oseckým lese, kde prakticky ve vesnici, tam měli U Šmídů štáb že jo. ...“

Srpnovou okupaci pan František považuje za potupu národa.

20:51 - 21:04 Pro někoho to bylo eldorádo, jak řeknu, ale myslím, pro národ, že to byla potupa.

Těžkosti režimu vnímal i v jejich hospodářství, kam chodily kontroly.

11:41 – 12:14 „Otcovi se do družstva nechtělo, mně taky ne. Prosperovali jsme, samý kontroly jsme měli, že máme tučný mlíko, že máme hodně mlíka. Sklízeli jsme řepu, měli jsme hodně řepy, tak nám odměřovali, jestli nejezdíme na družstevní řepu, to byla doba...“

V roce 1973 ho neustálé kontroly donutily vstoupit s manželkou do družstva, kde pracoval až do důchodového věku. František Spejchal by vzkázal mladé generaci, že by měla víc využívat nové technologie, které jim současná doba poskytuje:

22:24 – 22:45 ono je těch věcí moc, který jsou nový, ale bez lásky k tomu učení a k poznání by ten náš národ neběžel dopředu, jako to bylo dřív...“